

El comptador d'estrelles

JOAN MIQUEL OLIVER

Al sofà de casa meua i assegut com un mort a la una del migdia, en Jaume s'ha quedat clapat perfectament recte des de la cintura fins al seu cap de loco. Entre les seves cuixes de jugador de tuti enfundades dins d'uns calçons de fil, amb les mans un poc dissimulades damunt del paquet, se protegeix els genitals dels altres mascles de la tribu: la història natural no ha trobat pas en l'individu Sisa el moment de fer el trànsit entre l'animal i l'home. Torno a entrar a l'habitació del costat on hi tenc l'estudi. L'ordinador està fent una còpia de seguretat de la sessió d'aquest mateix matí. L'Artista s'ha ventilat la gravació de la veu de la meitat del seu disc nou en tres hores, havíem quedat i, en un dia, ho tindrè acabat, quina màquina, pura dinamita. Ha gravat cada cançó tres vegades i m'ha dit "després ho escoltes i deixes la toma que t'agradi més", dic jo "un tros d'aquí, un tros d'allà", diu ell "sí, sí, tu ets el sastre". I n'estic fent una còpia, clar, tenc la seva veu al meu PC, uns i zeros, un autèntic clònic collita dos mil dos i encara aguanta. Quina emoció, la veu del Mestre, vés a saber on del disc dur tan necessitat d'una desfragmentació. Trec el cap i encara seu, també dorm, però impressiona més la següeda, supòs que pel fet d'estar dormint, a no ser que... M'hi acost i sí, respira, efectivament, que tengués els ulls tancats era un molt bon símptoma. Me pegaré una dutxa.

Quan surt ja no hi és. La casa no és, allò, una mansió, i en menys d'un minut he pogut comprovar que s'ha pirat. Me vestesc aviat i baix les escales al carrer. No hi és, vaig fins al restaurant del Club Nàutic del Molinar i me'l trobo fent voltes mirant el cel amb les mans agafades a la zona del coxis com si estigués passejant amb la seva pròpia autonomia. L'agaf pel braç i diu "Oliver" i riu "és que si

no camino una bona estona cada dia estic fet pols, i ara, gravant el disc, el meu cos ho troba a faltar". Entram al restaurant i ell tira pel dret, l'agaf i dic "espera que mos donin una taula" però ell segueix. Darrere nosaltres la senyora d'allà que ens indica on hem de seure. En Sisa li diu si no ens podem posar al costat del finestral, just a tocar de les barques i ella hi consent amb el gest corresponent a la situació. Jo el reny i li dic "que té més aquí o allà", i ell "però si no hi ha ningú home", té raó, falten vint per les dues, però "no em facis fer paperots al meu barri, que aquí me coneixen", "Oliver, no siguis tan mallorquí", "Bé". La discussió del dia abans havia estat paella cega o normal, jo, que la normal té el material més bo, i ell, que si tanmateix és tot ultracongelat. Al final l'havíem demanat normal, i cada vegada que ens les havíem de veure lluitant amb una gamba me mirava amb cara de "veus, tu tens la culpa". Cada gamba vol dir, totes les gambes, igual vint-i-cinc gambes entres tos dos, i els musclos, les cames de cranca i les pegellides. Avui la cosa no ha estat més fàcil que de costum, ha volgut saber què era cada plat de la carta i si eren possibles i com de factibles certes modificacions, escurçaments i, fins i tot, alguna combinació. Al final una dorada a la sal. L'he advertit que de cega res, que té unes espines ben visibles, i ell m'ha dit "doncs això, com veus el disc?". "Sincerament, Jaume, aquest disc és un caos total, quan estigui editat, amb la seva portada, la llista de temes, podrà semblar que és un LP però en realitat no té ni cap ni peus. Ho dic en el bon sentit, crec que és això precisament el que la gent cerca en els teus discos". Riu i diu "Ni cap ni peus, què et sembla de títol?".

Tornam a casa. Me demana un bolígraf, fulls en blanc i unes tisores. Li trec el material, s'ho posa tot a la taula grossa de la sala i co-

mença a escriure. Ha d'escurçar la lletra d'*El carrer del Pinso* i es disposa a retallar-la literàriament. No sap què ha de treure, li agrada quasi tot, però ha de convertir quatre estrofes en només tres. Jo li dic que en llevi una però ell té la teoria que si elimina les frases més fluixes de cada part el resultat serà més potent. Jo li dic "i la rima?", i contesta "no, home no, la rima", i afegeix "i el sentit", i acaba "quin

Té la capacitat de lluitar per les coses més impossibles, innecessàries i, fins i tot, contraproductives

sentit? no, home no". Comença meticulós amb les manualitats i en deu minuts té escampades davant seu una trinxia de paper per cada frase, amb la seva cal·ligrafia rodona i elèctrica, com tot el que fa ell, a l'extrem més radical de les coses molt mal fetes i de les coses molt ben fetes, no entre, no al terme mig, si no al límit dels dos costats a l'hora. Li demana si vol celo amb el rotllo pràcticament a la meua mà i

L'Artista s'ha ventilat la gravació de la veu de la meitat del seu disc nou en tres hores, quina màquina, pura dinamita

diu que no, l'agaf i li torn a demanar estranyat "no vols un poc de celo?", "no em fa falta". Jo juraria que sí que li fa falta, de fet, molta falta, però bé, amb Ell mai se sap, i alguns exemples que escriuré més avall il·lustren aquesta capacitat seva per lluitar per les coses més impossibles, innecessàries i, fins i tot, contraproductives. Lluita amb la força i la certesa del que podríem anomenar tota la història de la ciència exacta, o més ben dit, en

contra de tota la història de la ciència i, per ser més clars, en contra de l'activitat més normal del sentit comú. Du uns dies obsessionat amb que les caçons són molt llargues. Sempre m'està demanant "quant dura aquesta?", i jo, "quatre cinquanta cinc", "massa, massa". Amb *El carrer del Pinso* s'ha ratllat molt i s'ha decidit a amputar. Dic "Sisa, si vols que les cançons te durin menys, per què no les fas més curtes", i respon "així no té mèrit, home". I amb els dits molt separats de les mans molt obertes aplanava les trinxes retallades amb les frases manuscrites de la cançó com si així s'arreglàs alguna cosa, s'ho mira una estona, i un moment que jo no hi som, tot desapareix.

Com que no volem poder dir que hem gravat totes les veus en un dia, ja no treballarem fins a l'endemà. Anam a passejar pel passeig, que per alguna cosa l'han fet. A la platja de Ciutat Jardí un grup de wind-surfistes amb el neoprè encara banyat miren la mar amb les veles un poc damunt del carril bici. Un d'ells és en Sergi, un veïnat d'allà que m'ha reclamat alguna vegada ser un dels surfistes en càmera lenta que me varen inspirar la cançó, jo li he dit sempre que sí, i la veritat és que és molt probable. Se li il·lumina la cara "Mestre Sisa!" li dona la mà i li demana què està fent a Mallorca. En Sisa l'hi explica, i en Sergi li fa tot un seguit d'alabances entre meravellat i prudent per no fer-se pesat. En Sisa li diu que és molt amable i, tot seguit, comença una conversa en forma d'interrogatori molt típica de l'Artista. En Jaume està intrigat en saber com, estant dins l'aigua, pugen els surfistes damunt de les seves taules. En Sergi que encara du l'emballada de l'emoció no entén la pregunta. En Jaume està fent el mateix que jo, ara, escrivint aquest article, intentar fer la impressió que en Sisa és una persona perfectament normal. És bo d'entendre, imaginau-ho: en Sergi li està ala-

Joan Miquel Oliver és músic i escriptor. Compositor i letrista del grup mallorquí Antònia Font, ha realitzat la producció del últim disc de Sisa ('Ni cap ni peus', K Indústria, 2008). Recientemente ha publicat la novel·la 'El misteri de l'amor' (Empúries, 2008)

Las imágenes que ilustran estas páginas dedicadas a Sisa son parte del trabajo que la artista Francesca Llopis ha realizado para algunos discos del músico (vídeos y trabajo gráfico de los discos) como 'El congreso del solitario' o 'Ni cap ni peus'

> bant l'obra i en Jaume, per canviar de tema, intenta una conversa quotidiana. Però no. No li demana què tal el clima de Mallorca per practicar surf, no vol saber si aquella platja és especialment bona per l'activitat, no li diu per què no són dins la mar, si és perquè ja s'han cansat o perquè ja no fa vent (que és, per exemple, lo primer que jo he pensat). No, en Jaume Sisa, li demana com ho fan per pujar damunt la taula, *voilà*, vol saber si s'hi asseuen i després s'hi posen drets, si fan força amb els braços i posen directament els peus a damunt... Però allò més especial de la situació, allò que fa que tenguim gràcia, és que en Jaume no fa gens de teatre, està realment súper intrigat i no descansarà fins que en Sergi li doni una resposta abastament satisfactòria que, finalment, podríem resumir com una il·lustració narrada de, més o menys, la manera com ens imaginam tots que pugem els surfistes damunt de les seves taules. En total, uns deu minuts, poca broma. I no és per criticar, però duit per la voràgine de la devoció que sent per en Sisa, resumir amb una generalització un poc violenta, i és que, dins d'un panorama de la societat artística, on podem veure

N'hi ha pocs que tinguin la visió galàctica: Dalí, Duchamp, El Bosco, Perec, Gaudí, Pessoa, Pujols, Lull, Buñuel, Calders, Zappa, Battiato...

com els individus mediocres s'esforcen per ser sempre el més rar de tots, podem identificar aquells més autèntics veient-los lluitar per la normalitat, quan, de fet, i en el bon sentit, són més rars que un peu.

A en Sisa no el preocupa gens perdre temps en aquestes coses, diria més, pensa que és una molt bona manera d'aprofitar el temps. De fet, es passa tot el dia formulant teories. Per exemple, diu que Correus no existeix. Que els funcionaris de les oficines i els carters són actors, que l'edifici de Correus és un decorat i que hi ha un despatx amb mil guionistes redactant contínuament les cartes. Un muntatge de l'Estat per mantenir dins de la població la il·lusió del fet postal. Improvisa molt, clar, però quan arrenca, hi posa la mateixa energia que li deu posar George Lucas quan li explica al productor la primera escena d'una pel·lícula d'Indiana Jones. Gesticula, rectificava, s'enfada, crida i al final se posa riure tot il·lusionat amb la teoria que s'acaba d'inventar. Després se tranquil·litza i diu que escriure és parar el Temps. Un nivell altíssim de consciència és el que ens fa gastar temps, consumir-lo, aprofitarlo, i ell hi posa tota l'ànima per a que no li passi ni un segon sense haver fet res... discos, per exemple, jo crec que fa discos per petjar les hores, per cremar intel·ligència, per posar damunt de la rea-

litat tot allò que li passa pel cap i que si no, se li escaparia. És un *Comptador d'estrelles*, com a la seva cançó, un personatge que ho vol dominar tot, que se vol saciar de Món i que, a la vegada, vol crear més Món. Però la seva teoria principal, el resum, però també el desenvolupament de tota la seva obra, és la *Teoria Galàctica*. La té perfectament estructurada en set punts que vendrien a ser les set qualitats

Fa discos per petjar les hores, posar damunt de la realitat tot allò que li passa pel cap i que si no, se li escaparia

de la visió galàctica. "O se té o no se té" diu ell, "hi ha individus que tenen alguns ingredients dins del seu cap que li poden donar una certa visió galàctica, però que la tinguin plenament, n'hi ha pocs". Té la seva llista: Dalí, Duchamp, El Bosco, G. Perec, Gaudí, Pessoa, Pujols, Lull, Ramón Gómez de la Serna, Buñuel, Henry Miller, E. Mendoza, Pere Calders, Frank Zappa, Franco Battiato... No és ara el moment, ni jo la persona indicada per intentar explicar la Teoria, evi-

dentment, ha de ser ell, però amb aquesta llista d'estrelles ens podem fer una idea molt clara de per on va la cosa. Estem tots esperant que se decideixi a escriure-la, diu que té munts de papers, carpetes, quaderns, però com m'agradaria a mi i a tots vosaltres poder anar a la llibreria a comprar la *Teoria Galàctica* d'en Jaume Sisa, no? esperarem.

I acabam el disc i començam la gira, la vida continua i l'Artista se l'ha de guanyar. La seva banda som tots els músics d'Antònia

Tot és a punt, hem de pujar a l'escenari! això no té ni cap ni peus! serà una locura! serà cent per cent Sisa!!!

Font i ell pensa que ens hem de camuflar. El nom de l'orquestra Acapulco All Stars i la idea és que anem vestits amb uniforme de fantasia. Som a Palma, a un botiga de roba industrial: pantalons color grana a ratlles blanques, guardapits blau elèctric damunt camisa blanca, corbata negra i mocassins castellsans. Na Marta Elka, la violinista, s'ha fet un vestit de *lentejuelas* blaves i tot apunta que la roba d'en Sisa serà una cosa així, però encara no ho sabem. El primer ensurt de la temporada: en Jaume no ha estat a temps

d'estudiar-se les seves pròpies lletres i vol un apuntador. Atenció, una d'aquelles peripècies impossibles i destinades inevitablement al fracàs més estrepitos, una *sisada* en tota regla. La idea és que algú li vagi dictant les lletres per un auricular al mateix temps que canta. És antimusical, difícil, innecessari, contraproductiu i impossible, a priori, no coneixem ningú capaç de fer-ho, ni hi ha cap precedent conegut a la història de la música.

Vint-i-vuit de juny, Arbúcies, sis de la tarda. El dispositiu electrònic per l'apuntador a distància està preparat i començam l'assaig. Efectivament, arrencam un tema i semblam una orquestra de ximpanzés borratxos però en Sisa diu "perfecte" i ens n'anem cap a l'hotel sense parlar i a pensar cadascú per si mateix en el sentit de l'existència. Passam amb por la tarda i ja quedam al camerí mitja hora abans de sortir a l'escenari per vestir-nos. És el moment del bon rotllo, de les sorpreses, de les rialles, d'oblidar tots els inconvenients perquè total ja no hi ha res a fer, visió positiva, optimisme, anirà bé, no pot ser de cap altre manera. Entra l'Artista i exhala bon humor, s'entusiasma amb els nostres vestits, els troba meravellosos, se'ls mira amb satisfacció i no para d'alabar-los. Era la nostra sorpresa per ell, però ara ve la seva. Un frac verd brillant fins als peus, pajarita, i al cap un capell de confecció pròpia: mitja làmpara de cartró en forma d'estrella amb les puntes per amunt i penjats amb imperdibles alguns avaloris (flors de roba i cartes de pòquer). Ens faltava repassar de paraula el repertori, els moments més difícils, qui entra, qui surt, quants compassos aquí, quins acords allà, però volia que estiguéssim vestits, i ara, amb la roba de feina més impecable de les nostres trajectòries artístiques començam amb els tecnicismes. Primer sortirem nosaltres, els All Stars i començarem amb una bossa nova, *One Note Samba*, després sortirà Ell esplèndid amb el seu vestit de *performer* astronauta i presentarà la gala com si fos el cantant d'un grup d'hotel. Ens posam uns gintònics, tothom està preparat, els instruments afinats damunt de l'escenari, en Sisa calenta la veu miolant com un gat, ens avisen que és l'hora, augmenten les pulsacions, ho tenim tot? sí, sí! tot és a punt, hem de pujar! no ens ho sabem! havíem d'haver assajat un dia més! en Jaume, fa l'ok de l'auricular, comunicació perfecta amb l'apuntador, serà un desastre! no es pot anar així per la vida! quan fas una cosa l'has de fer bé! això no té ni cap ni peus! serà una locura! tranquils, la gent ho entén! serà una hecatombe! serà cent per cent Sisa!!! sortim a matar! el punyal a les dents! no quedarà ningú viu! Samba! Samba! Samba! Aaahhh!!!! |

